

Ο,ΤΙ ΨΑΡΕΥΟΥΜΕ

ΠΑΛΗΝΣ ΕΠΙΓΡΑΦΕΣ

ΑΘΗΝΑΪΚΕΣ :

«Οίνο-μαγειρο-πωλείων ή όλου ή καθόλου»

Πεταλωτήριον ό άρχαίος Ίσπαράτης»

«Κουρείον ή σκύλα και ή Χάουδεις»

«Κουρείον μιά και Ξω. Δουλεύει και κόντρα»

«Συλανθρωκοπωλείον ό Καταραμένος Ίούδας»

ΕΠΑΡΧΙΑΚΕΣ :

«Κουρείον ό άρχαίος Άλκιβιάδης Έδώ μπαιντε γίδα και βγαιντε άνθρωποι >

«Γαλακτοπωλείον. Γιαουτή όός μου και μένα βλάχο >

«Κουρείον ή «Καλεσθισία της ώρας Έλένης — Πωλούντα και βδέλλαις»

«Όνωπωλείον ή Όρνις — δήθοντα κρία φαγητά με έκπαισμον 90 της 100 έκτός διαγοημοιά»

«Καπνοπωλείον. «Γράν κάμ κάμ σεχέμ σεφάμ»

Καφερείον αί «Άθηναις. — Καφετζής, θεραπειεί και πάσαν νό σιμου τό στόματος (άνω και κάτω σιαγόνας)

«Κουρείον ή «Ζάκυνθος».—Ά βεντόρους δέν δέχμα και μι στιου δέν δίνω»

Έπιγραφή ή σέ γιατί : «Ένε άμλου διαμέγον να ήδητε τό σπήτ μέσα».

ΤΙ ΛΕΓΕΤΑΙ ΚΑΙ ΤΙ ΓΙΝΕΤΑΙ

ΤΟΥ ΚΟΣΜΟΥ ΤΑ ΠΑΡΑΞΕΝΑ

Πολλοί από τούς μεγάλους άνδρες έδειξαν από την παιδική τους ήλικία τί φωτιά έκρυβαν μέσα τους, πόσο μεγαλοφρείς ήσαν και τί θα δημιουργούσαν μιά μέρα.

Ό Δάντης, παραδείγματος χάριν, συνέθεσε τό πρώτο πρός την Βεατρίκη σονότο του σέ ήλικία 9 έτων.

Ό Τορκουάτος Τάσσοσ άρχισε να γράφει στίχους όταν ήταν ακόμα όκα χρόνων.

Ό Καλδερών άρχισε επίσης να γράφει από 13 χρόνων παιδάκι.

Ό Βίκτωρ Ούγκώ βραβεύτηκε για μερικούς στίχους του σέ ήλικία 14 χρόνων.

Ό Βύων συνέθετε στίχους σέ ήλικία 12 χρόνων.

Ό Μάγερμερ έδωσε την πρώτη του συναυλία όταν ήταν Έξη χρόνων παιδάκι.

Ό Μόζαρτ ήταν Έξη μόνον χρόνων όταν έδινε συναυλίες με δικά του Έργα.

Ό Μιραμώ είχε εκδόσει τόν πρώτο τόμο των Έργων του όταν ήταν 12 χρόνων.

Ό Ραφαήλ ζωγράφιζε άρτια Έργα όταν ήταν έφτά χρόνων.

Ό Χαντέλ τίς πρώτες έκκλησιαστικές του συνθέσεις τίς Έκανε σέ ήλικία 13 χρόνων.

Ό Βερνέ Ιζνογραφούσε θαυμάσια σέ ήλικία 5 έτων.

Ό Χερουίνης συνέθεσε μιά λειτουργία όταν ήταν 13 χρόνων.

Δωδεκαετής ό Πασάλ, Έλασε 32 προβλήματα του Ένκλειδου.

Όταν παρεστάθη τό πρώτο μελόδραμα του Βέμπερ, ό συνθέτης του ήταν μόλις 14 χρόνων.

Μεγάλος αναλόγος — σέ ήλικία 18 χρόνων — άρχισε να γράφει ό Ίσπανός συγγραφέας Λόπε δέ Βέγα, αλλά άποζημίωσε με τό παραπάνω και τό κόνιν και τόν ίδιο τόν έαυτο του, με τά Έργα πού Έγραψε κατόπιν : 2.000 δράματα, άν άγαπάτε !...

Άπό τούς μεγάλους άνδρες, ό Μιχαήλ Άγγελος, Κάντιος, Νεύτων, Πιτ, Φόξ, Μπετόβεν, Γαλιλαίος, Λόκκε, Σπινόζας, Αάμπνιτς, Λεονάρδος ντά Βίντσι, Κάμπος, Μάγερμερ, Βολταίρος, Φλουμπέ, Καυότο, Λοιί Μπιάγγ, Άλφρέδος ντε Μυσσέ και Γαυδέτας, άπέθαναν άγασμο, και ό Σαίξπηρ, Μίλτων, Πόππ, Σοίττε και Έθέρος παντρεύτηκαν, αλλά δέν άφησαν άπογόνους.

Όλοι γενικά ό μεγάλοι άνδρες έδιναν μεγάλη σημασία στόν ύπνο, στόν ευεγρετικό αυτόν άδελφό του θανάτου.

Ό Κόβδεν, παραδείγματος χάριν, έκαυχάτο ότι μπορούσε να κοιμηθί όποια στιγμή ήθελε.

— Άν δέν μπορούσα να κοιμηθί, Έλεγε συχνά, καθε μερόνυχτο επί Έξη συνεχώς ώρες κ' ό ύπνος μου δέν ήταν βαθύτατος, άσφαλώς δέν θα ζούσα σήμερα !

Ό Γλάδστον πάλιν έφροντίσε πάντα να κοιμητά άκριβώς επί ένα δλόκληρο ώκτάωρο. Για τόν λόγο αυτόν, μάλιστα, δέν Έκανε καμιά άπολιτός Έργασία μετά τίς 6 τό άπόγευμα, γιατί φοδόναν μήπως ή ύπερβολική κόπωσησ διώξει τόν ύπνο του !

Ό Έθέρσο θεωρούσε τόν ύπνο ως την μεγαλύτερη άπόλαυσι της ζωής κ' έφροντίζε να κοιμητά όσο μπορούσε περισσότερο. Άλλά δέν ήταν δά κ' άνάγκη να φροντίζε και πολύ για τόν ύπνο του, γιατί ήταν τρομερά ύπναρός ! Λέγαται σχετικώς ότι κατά τόν Γαλλογεωμάνικό πόλεμο, ένώ συζητούσε με τόν φίλο τίς Γαλλίας Άγγιλο λόρδο Γκρανβίλλ, έβρισε τό κεφάλι του άπάνω στό τραπέζι κ' άποκομήθηκε κ' έτι ό συζητητής του, για να τόν ξυπνήσει, άναγκάστηκε να άναποδογυρίσει όλα τά μετάλλια άντικείμενα, πού ήσαν στό τζάκι του δαματίου, στό όποίο βουσκόντουσαν !...

Ό Μέγας Ναπολέων και ό δούξ Ουέλλιγγτον κοιμόντουσαν επίσης εύκολάτα, όποιαδήποτε στιγμή και σ' όποιοδήποτε μέρος βρισκόντουσαν, αλλά κοιμόντουσαν ελάχιστα.

Ό περισσότεροι όμως από τούς μεγάλους άνδρες ύπέφεραν από άπντία. Ένας από τούς μεγάλους άνδρες πού βασανίζόντουσαν από άπντία, ήταν κ' ό περίφημος δόκτωρ Δόλλιγγερ. Ό δόκτωρ Δόλλιγγερ είχε άποστηθίσει δλόκληρη την Όδύσσεια και πολλές φορές την άπήγγελε δλόκληρη, κατά τίς άτελείωτες ώρες τίς άγρυπνίας του.

Ό Βράιτ πάλιν κοιμόταν πολλές ώρες, αλλά ό ύπνος του ήταν διακεκομμένος. Γι' αυτό άναγκάζόταν να μένη 10 και 14 ώρες στό κρεβάτι του. Κατά τί διάρεια δέ τών άγρυπνιών του συνθέτε τους περίφημους λόγους του.

ΕΥΘΥΜΑ ΛΟΓΙΑ

—Ό ! Έχω φοβερό ποнокέφαλο !... Άν μπορούσα να κάνω δ,τι κάνει ή μαμά μου !...

—Και τί κάνει ή μαμά σου ;

—Όταν έχει ποнокέφαλο, βγάξει τα...μαλλιά της !

ΣΟΦΑΛΟΓΙΑ

Θαυμάσιο τό τριαντάφυλλο, μα τό τριγυρίζουν άγκάθια... Κατάλευκο κ' άγνό τό κρίνο, μα φτρώνει στην κοπριά... Πανέμορφη ή άνοιξις, μα κρατάει τόσο λίγο... Φανταζοτό τό οφράνιο τόξο, μα όβνιει πολύ σύντομα... Και μονάχα μιά ψυχή όλο-κάθαρη χαρίζει στη συνειδησί μας αιώνια γαλήνη, χωρίς άγκάθια τίφνων. Πετρούραχης

Ίταλία. Χωρίστηκε από την Ίωσηφίνα με μεγάλη, με άπερίγραπτη όδύνη, κ' από κάθε σταθμό πού Έκανε, τίς έστειλε άγγελιοφόρους με γράμματα, γεμάτα από τό φλογερότερο πάθος, πού άναψε στην καρδιά του ό έρωτας. Με τά γράμματά του την έξώραζε ν' αφήσει τό Παρίσι και να πάη κοντά του, αλλά εκείνη δέν ήθελε να στεροθθί την χαρομένη και πολυτελέστατη ζωή πού περνούσε στην πρωτεύουσα. Κάθε φορά έβρισκε και μιά καινούρια δικαιολογία, αλλά στό τέλος άναγκάστηκε, από ντροπή, και πήγε κοντά του. Ένώ όμως ό Ναπολέων άγωνιζόταν αν γίγας, μέσα σέ μύριες κακοτυχίες και κινδύνους, ή κυρία Ίωσηφίνα έβρισκε παρηγοριά στους έπιπότες πού την περιστάριζαν. Εώδνε τρολλά, άουλόγηστα, τόσο, ώστε τά χρέη της πέρασαν τά δυό έκπαισιμάρια φράγκα. Μα ό Ναπολέων, ό όποιος την λάτρευε πάντοτε, τίς τά πλήρωσε. Όστόσο, για πολιτικούς λόγους, άναγκάστηκε να την χωρίσει. Άπελπισμένη τότε ή Ίωσηφίνα, είδε να παίρνει τη θέση της ή Μαρία - Λουίζα ή Άυστριακή.

Άπό τί μέρα πού παντρεύτηκε ό Ναπολέων την πριγκίπισσα αυτή τίς Άυστριας, τό άστρο τίς δόξας του, τόσο στο πεδίο τού πολέμου, όσο και στο πεδίο τού έρωτος, άρχισε άπ'τό μεσογυνήματ του να γένη πρός την δύσι του. Στόν έρωτα μάλιστα ή πώσις του προηγήθηκε κ' ήταν περισσότερο πικρή. Στην νέα του γυναίκα ό Ναπολέων δέν βρήκε πικρά ψυχρότητα και άδιαφορία άγέρωχη. Η Μαρία - Λουίζα καθόλου δέν άνταποκρίθηκε στην άγάπη του, αλλά ούτε και δοκίμασε γι' αυτόν κανέναν οίκτο. Η είδησις τίς πτώσις του δέν έφερε ούτε μιά λέξι συμπαιθείας στα χείλη της. Κι' όταν, Έξη χρόνια άργότερα, ό Ναπολέων, πεθαίνοντας έξόριστος στην Άγία Έλένη, Έλεγε στο γιατρό του : «Νά βάλετε την καρδιά μου μέσα σέ οίνοπνευμα, να την πάτε στην Μαρία - Λουίζα και να τίς πείτε πως ποτέ δέν έπαυσα να την άγαπάω, ή Μαρία - Λουίζα ώρκιζόταν αιώνιον έρωτα στόν μονόφθαλμο Αδριακάό άξιωματικό Νίππεργκ, και τόν βεβαίωνε ότι ευδδέποτε άισθάνήτε τό παραμικρό για τόν Ναπολέοντα, μολονότι ήταν πατέρας τού παιδιού της» !...

